

VINTERCOLLAGE

Vintern är en död sommarfjäril
och dikten ännu ett falskt ackord
från ditt hjärtas pipande klassrumsorgel,
ett svagt klirrande av frostiga rim
och grova tankar av stålull.
Du borde kunna skriva bättre dikter
med ordlistans uppskottade snödriva
och syntaxen flaggad, färdigsnitslad
för ditt ensamma skidspår.

I en klen tröst av kristall
somnar nätterna allt senare.
Dagarna sluter sakta sina ögon
bakom dygnens gnisslande rullgardiner,
men fåglarna är ännu tysta
i vintervaka och vemod.
Tiden lapar i sig kyla
och kallt regn.
Granarna väntar i kyrkogårdsmörka skrudar.
På kolonilotten klänger Blåregnet desperat
på sin ruttnande pergola.

Du borde kunna skriva bättre dikter!
Ordlistans frysbox är färdigfylld
och syntaxen redan upptrampad.
Du borde kunna att överleva i halvmörkret,
nagelbitande,
tröstlöst gnagande på alfabetets benrester.
I stavningens uppförsbackar måste du försöka
hålla poemen varma innanför anoraken
liksom andra nedisade och barbariska poeter.

Det går att övervintra med diktens domherrar
som askgrå gnistor i kala träd.
En skärande busvissling
är vad du eftertraktar
för att bryta vinterns förtvivlan,
att kunna hålla ut din handflata
mot domherrarna med frön att äta,

att dricka ur din skål med kroppsvarmt blod.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ulf Carlsson med Poeter.se id #115354 innehar upphovsrätten